

Najnovejši dogodek je rusko-turška vojska pretečenega leta. Ko so Rusi premagali Turke, dobila je Avstrija v Berolinskem shodu nálog, da zasede Bosno in Hercegovino ter urédi ti dve deželi. Dné 29. julija 1878. l. je prestopila avstrijska vojska pod poveljništvom generala Filipovića deželne meje in slavno zmagala 19. avgusta, ko so naši vzeli Sarajevo, glavno mesto Bosne. Avstrija si je s tem pridobila dve deželi, ki bodete pod modro vlado našega cesarja gotovo v veliko korist naše državi.

Tako stoji naše cesarstvo dandanes veliko in mogočno mej drugimi evropskimi državami. A njemu na čelu stoji naš presvetli cesar Franc Jožef I., katerega vsi narodi ljubijo in spoštujejo, ter se ponosno sme imenovati „srečnega vladarja“ nove dóbe.

Zatorej tudi Ti, slovenska mladina, povzdigni 24. aprila, ko se boče gođoval spomin petindvajsetletnice srebrne poroke Njiju Veličanstev, presvetlega cesarja in cesarice, svoja srca k Bogu, ter ga prosi v gorečej molitvi, da njegova vsemogoča roka čuva in ohrani našega dobrega cesarja in blago cesarico še mnogo mnogo let. Imej pa tudi vedno pred očmi vse dogodke iz življenja Njiju Veličanstev, ter ne zabi nikoli, kako se je naš cesar, da-si sin najmoğónejših in najpremožnejših staršev, moral vendar v svojej mladosti pridno učiti, ter svoje starše in učitelje slušati samo zaradi tega, da postane veljaven in moder vladár.

Uredništvo „Vrtčevó.“

Lep prizor iz otroškega življenja našega cesarja.

Dné 18. avgusta 1834. l. sedela sta cesar Franc I. in Karolina Avgusta, praroditelja našega presvetlega cesarja, v prelepem Laksenburškem gaju ne daleč od Dunaja. Naš cesar, Franc Jožef, bil je takrat še otrok in je gođoval četrto leto svojega rojstva. Veselo sta gledala praroditelja svojega malega vnuka.

Mali nadvojvoda, Franc Jožef, igrajóč se in skakajóč po zelenem gaju ugleda pred rhodom cesarskega dvora stražnika, ki je s puško ob rami hodil gori in doli. Solnce je vroče pripekalo in ubogi stražnik se je smilil malemu princu. Takój popusti svoje igrače ter stopi k dedu, rekóč: „Kaj ne, ded ta človek tukaj je zeló ubog!“

„Kako to, ljubo moje dete?“ vpraša ga cesar Franc.

„I nu, ker ga vidim po pekóčem solnci šetati s puško ob rami.“

„Ljubi moj, tako delati je treba večkrat tudi imovitim ljudém, dá, — še celó cesarjem in cesarjevičem. Nu, kar se tega človeka tiče, uganil si, ker je res ubožen.“

Mali nadvojvoda, Franc Jožef, milo pogleda svojega dobrega deda ter ga prosi, da bi smel ubozemu stražniku kaj darovati.

Cesar Franc se prijazno nasmeje svojemu vnuku ter mu dá nekaj srebrnega denarja, rekoč, da ga naj podari ubozemu vojaku.

Veselo hití mali „Franci,“ kakor sta ga praroditelja vedno imenovala, k vojaku stražniku ter mu ponuja denar, rekoč: „Na, vzemi, to ti dadó moj dobri ded!“

Stražnik pritegne puško na pódzdrav, a vsled ostrega povelja, ki ga imajo stražniki, ne vzame denarja.

Mali najvojvoda ves zavzet pogleda ubozega stražnika, potem zopet svojega deda, ne vedóč, kako to, da ubogi stražnik neče denarja. Z dopadajenjem je gledal ded to blago dejanje svojega vnuka. Naposled mu reče: „Vtakni mu denar v nábojno torbico, vojak denarja v roko ne sme vzeti.“

Mali nadvojvoda poskuša, a ker je torbica previsoko visela, ne more tega storiti, da-si je roko prav visoko stezal. Milo se mu stori, da ne more svoje želje izpolniti.

Nato pristopita ded in cesarica. Ded privzdigne mladega vnuka a cesarica odprè pokrovec nábojne torbice in mali princ veselo vtakne denar v vojaško torbico. To storivši, veselo pogleda deda in reče: „Kaj ne, ded, zdaj ta vojak ni več siromak?“

„Da se ti želja izpolni“ reče cesar Franc, „storiti hočemo, da se mu bode od sih dob bolje godilo.“

Druzega dné ukaže cesar Franc, da se mu da natančno sporočilo, kako se stražnik véde. Ker je bilo sporočilo zeló ugodno, ukazal je cesar, naj se stražniku odsodi boljša prihodnost.

Lep izgled pobožnosti.

Bilo je 8. decembra 1852. leta na praznik čistega spočetja Marije Device. Prijetno je ta dan solnce sijalo, kar je za tak zimski čas gotovo redka prikazen. Dunajčani, vsak po svoje praznično oblečen, hitéli so popóludne iz mesta, da si zunaj mesta poiščejo veselja in zabave. Znano je namreč, da se Dunajčani radi izprehajajo in najprijétnejši kraj v sprehajališče jim je tako imenovani „Prater“ zunaj velicega dunajskega mesta. Zató je tudi ta dan bilo vse živo po Praterskih ulicah. Staro in mlado, imenitni in ubožni, vse je vrvélo po ulicah. Krasne kočije z gospódo so drdrale, mladi gospodje in gospodične na lepo osedlanih konjih so jézdili po širokej cesti naravnost v — Prater.

Mej toliko množico različnega ljudstva zapóje zvonček in duhoven v belej obleki se prikaže na cesti, nesóč presveto rešnje Telo bolniku za sveto popotnico. Spódebnó se ljudjé duhovnemu gospodu umikujejo na desno in levo; nekateri se odkrivajo, drugi bolj mlačni tudi ne, a malo jih je, ki bi se bili priklonili.

V tem trenutku pridrdrá dvorska kočija ter obstoji mej gostimi vrstami sprehajajočega se ljudstva. Iz kočije stopi zal mladeneč lepe in visoke rasti, ponižno se odkrije, pade na kolena ter prejme blagoslov s presvetim rešnjim Telesom iz duhovnikovih rok. In kaj pravite, kdo je bil ta zal mladeneč, ki je dal tako lep izgled pobožnosti sprehajajočim se Dunajčanom?

To je bil naš dobri in presvetli cesar, Franc Jožef I., takrat še mladeneč, star 21 let.

Velika množica ljudi to vidèč, obrne se za mladim cesarjem ter ž njim vred sprémi duhovnika s presvetim rešnjim Telesom.

In kako bi ne bili pač srečni mi avstrijski državljani, ker imamo vladarja, kateri se ne sramuje svoje svete katoliške vere očitno spoznati pred ljudmi in moliti kralja nebes in zemlje v skrivnostnem zakramentu presvetega rešnjega Telesa. — Otroci, ta izgled vam bodi vedno pred očmi, ter delajte tudi vi tako ves čas svojega življenja, ne brinè se za óne, ki se vam posmehujejo.